

vil det formentlig kunne forstaaes og heller ikke blive opfattet som ubeskedent, at han kommer igen i Aar gennem mig og beder om, at denne lille Forhøjelse fra 250 Kr. til 300 Kr. maa undergaa en yderligere Forhøjelse, saa at han kan opnaa en aarlig Understøttelse af 400 Kr. Ved hans Virksomhed i Statens Tjeneste i en lang Aarrække er hans Helbred svækket, og det er blevet yderligere forringet, saa at han nu er ganske ude af Stand til selv at erhverve noget. Jeg beder derfor om, at denne Understøttelse maa blive forhøjet til 400 Kr., og jeg lover, at, hvis det bliver Tilfældet, skal der ikke oftere fra mig komme flere Anmodninger denne Sag vedrørende.

Jeg kommer dernæst til et Tilfælde i min egen Valgkreds. Jeg har været Bestyrer af Frederiksværk Krudtværk indtil Efteraaret 1905 og blev afløst i min Stilling af en tjenstegørende Kaptajn. Denne Mand fandt det nødvendigt at forbyde enhver Nydelse af Spiritus i Arbejdstiden. Naar det nu betænkes, at det er en overmaade farlig Virksomhed, man har at gøre med dernede, og at en enkelt Mands Uforsigtighed kan afstedkomme store Ulykker baade for Personer og Materiel, kan der vist ikke siges noget imod, at den, der har Ledelsen og Ansvar for, at Værket saa vidt muligt er betrygget mod saadanne Kalamiteter, ønsker at sikre sig i saa høj Grad som muligt. Det hændte saa, at en Mand, der havde været Snedker paa Krudtværket og havde været i Værkets Tjeneste i en Menneskealder, erklærede, at han ikke vilde følge dette Forbud, men fremtidig som tidligere til sin Frokost vilde drikke en Snaps med bitre Draaber. Han havde faaet et Paalæg i saa Henseende fra sin Læge og ansaa det for nødvendigt af Hensyn til sin Fordøjelse at tage denne Stimulans. Efter min Mening taler det til hans Fordel, at han aabent erklærede, at han vilde handle saaledes, efterdi det ikke havde været muligt at kontrollere ham, da han spiste sin Frokost i sit Hjem. Paa Grund af Misforstaaelser navnlig mellem Lægen og ham fik han imidlertid sin Afsked, og han var saa uheldig at faa den paa et Tidspunkt, der faldt umiddelbart før den ny Pensionslovs Ikrafttræden. Den Læge, der i sin Tid havde behandlet ham og givet ham dette Raad, blev imidlertid syg og døde, saa det ikke lykkedes at fremskaffe nogen Dokumentation i saa Henseende. Denne Arbejder, forhenværende Snedker Christiansen, har henvendt sig til Krigsministeriet, men har fra dette

modtaget Meddelelse om, at han ikke kan komme i Betragtning med Hensyn til Pension, hvad der vist ikke er det mindste at sige til, fordi han, som jeg har sagt, er bleven afskediget, kort forinden Pensionsloven traadte i Kraft. Men han kommer nu til Regering og Rigsdag med Anmodning om en Understøttelse. Han har hele sit Liv været en flittig, ædruelig, samvittighedsfuld og dygtig Arbejder. Han har tjent Statens Krudtværk i omtrent 29 Aar for en beskedent Løn og er, som jeg sagde før, formentlig paa Grund af en Misforstaaelse mellem Lægen og ham, bleven afskediget. Han har væsentlig af Hensyn til sit svækkede Helbred, hvorom der foreligger Lægeattest, men ogsaa fordi der i hans Sted er antaget en anden Mand til hans Gerning paa Krudtværket, ikke villet søge Tjeneste igen paa dette. Han har, som sagt, ikke kunnet faa Pension efter den nugældende Lov, og han andrager nu om en aarlig Understøttelse paa 400 Kr., og paa Grund af alle foreliggende Omstændigheder tillader jeg mig at medgive dette Andragende min varmeste anbefaling.

En anden nødlidende har henvendt sig til mig, og jeg gør mig med Glæde til Tolk ogsaa i denne Sag for et Andragende om Hjælp. Det er Enken efter afdøde Stabshornblæser ved 3die Regiment, Guldbrandsen. Hun har efter sin Mand en Pension af 12 Kr. 23 Øre om Maanedet og har for at opholde Livet maattet paatage sig Vagttjeneste paa et Hospital. Hun er 58 Aar og lider af en indvendig Sygdom. En med Ansøgningen følgende Lægeerklæring lyder paa, at det vil være hende umuligt vedblivende at varetage denne anstrengende Gerning; hvis hun derfor ikke faar Hjælp eller Støtte fra Regering eller Rigsdag, vil hun være henvist til at søge det offentlige Hjælp. Naar Forholdene for hende ere saa uheldige, skyldes det væsentligst, at hendes Mand døde et Aar, forinden den ny Pensionslov traadte i Kraft. Hun vilde være meget taknemmelig, naar hun kunde opnaa en Understøttelse af 200 Kr. aarlig, og jeg tillader mig indstændigt ogsaa at henvise dette Andragende til det høje Tings velvillige Behandling.

Medens jeg opholder mig ved disse trængende Personer, maatte det maaske findes betimeligt at henlede Opmærksomheden paa et Forhold ved Adgang til Sanatoriebehandling, som trænger til at ændres. Et Sanatorium, som er statsanerkendt, aabner for Kommunerne Mulighed for at understøtte syge under deres Ophold paa Sanatorium, uden at Hjælpen derfor